

zifin
edebiyat

YIL: 1
SAYI: 4
TEMMUZ-AĞUSTOS
2026

**GÜNLÜK
YAZAMAYACAĞI
KADAR YOĞUN
GÜNLERE
DAİR**

S E V G İ L İ

G Ü N L Ü K

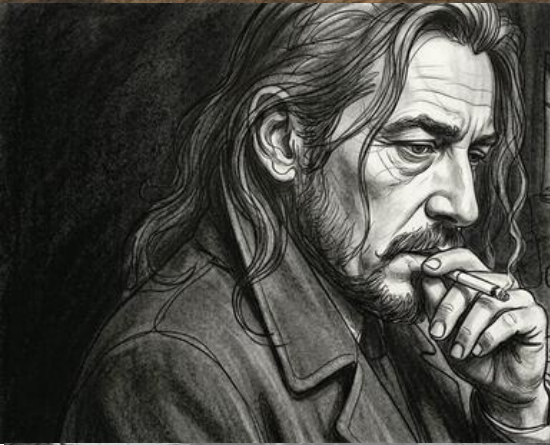

FATMA ŞAHİN - ANIL ÇELİK - GÖKTUĞ YILMAZ
FATİH ATASOY-ERAY YILDIZ

İçindekiler

4	TARİHİN SAÇMA SAPAN OLUŞUNA DAİR <i>bellissima</i>	Eray Yıldız
7	TEK BİR YAPIM EKİ İLE YAZIYA DÖKÜLMESİ KADERİ OLMUŞ YİRMİ DÖRT SAATİN HÂTIRASIDIR <i>Korkma, imtihan etmiyorum seni.</i>	Fatma Şahin
10	SADECE-BUNLARI YAZAN-BEN-OKADAR <i>elle tutulur bir yaşam düşünemiyorum</i>	Anıl Çelik
16	OTOKONTROL <i>dün yarın oluyorken</i>	Göktuğ Yılmaz
21	DIIT DIIT DII <i>anlamazdım</i>	Fatih Atasoy
22	MAYIS SONU GECESİ <i>gölgeler: otel kiri</i>	Anıl Çelik
23	GÜNBEĞÜN <i>ama ait olmayan ve tanımsız</i>	Göktuğ Yılmaz

Tarihin Saçma Sapan Oluşuna Dair

Eray Yıldız

.../06/26

Yalnız siyah beyaz filmlerde gerçekleşebilecek kadar güzel bir akşamüstünde, mekândan ve zamandan sıyrılmayı mümkün hissettiren esintili bir denizin kenarında, sakin tınısında bir İtalyan müziğinin serinlik veren çalışında *bellissimadan* başlayarak yeryüzünde güzelliğın ne olduğuna ve tezâhürlerine dair uzun uzun konuştuğumuz o vakit...

Hiç gerçekleşmedi.

Yol uzuyor. Kurak dağların arasında yer yer şaşırtıcı yeşillikler olsa da yine de kurak. Bu kocaman boşluğu dolduran tek şey kilometre göstergesi. Medeniyetimizin bize müthiş hediyesi: Zamanı daha çok yaşayabilmek imkânı. Bütün bu anlatılanlar, bir şehre bir yabancıнын gelmesi ya da şehirden birinin gitmesi üzerine kurulmuş değil.

O yüzden buradaki yolun ve yolculuğun da hiçbir önemi yok. Belki de pek çok ilgi çekici, kalıcı anlatı bu kalıpla oluşmuyordur. Nitekim belki de pek çok ilgi çekici, kalıcı anlatı, bizzat saçma sapanlıktan kaynaklanıyordu.

Tarihimiz saçma sapanlıklar tarihidir. Bunu, Harry S. Truman'ın Japonya'dan sonra Kore Savaşı'nda da atom bombası kullanmayı düşündüğünü biliyor olmama dayanarak söylüyorum. Bu kadarla kalmayacağım. Ted Taylor, şu an güzel bir İtalyan müziği ile yolun keyfini çıkartıyor olabilirdim ancak senin de nükleer deneyde oluşan devasa termal radyasyonu özel bir ayna yardımıyla tek bir noktaya toplayarak sig*ranı yaktığını biliyorum. Tüm bu saçma sapanlık değil de ne?

Ben Őeftaliler olduğunda kalbe dolan heyecanın büyüttüğü bir kadını sevmeseydim, sizler gibi olabilirdim. Oysa *bellissima* alıyor.

E quando il tempo ci dividerà
(*Ve zaman bizi ayırdığında*)

La mia voce ti seguirà
(*Sesim seni takip edecek*)

Ovunque andrai tu sentirai
(*Nereye gidersen git, hissedeceksin*)

Questo amore che non morirà
(*Asla ölmeyecek bu aŐkı*)

Bellissima

TEK BİR YAPIM EKİ İLE YAZIYA DÖKÜLMESİ KADERİ OLMUŞ YİRMİ DÖRT SAATİN HÂTIRASIDIR

Fatma Şahin

Yorgun olduğumuz bir vakitte kulağımıza fısıldayan cümleler vardır. Bir migren ağrısıyla yazıyorum. Affet kederli cümlelerimi. Yazmayı tetikleyen de bir ağrı değil midir zaten? Ağrısı olmayan yazar mı? Yaşar. Oysa tek bir sancı yeter müellif olmaya. Acısı olmayana ne anlattıracaksın, mutluluklarını mı? Onlar mutluluklarını peyder pey paylaşırsınlar aralarında. Biz her kalem darbesiyle acıya kanıt bırakmaya devam ediyoruz. Kanatıyoruz sayfaları. Sonsuz bir ağrı parantezi. Neticesinde devasa bir yazınsal edebiyat. Parantezi sakın kapatma!
Korkma, imtihan etmiyorum seni.

Her varlığın yazmayı tetikleyen bir yanı vardır. Neticesinde penceremin önündeki kırmızı güllerimin de ellerine kâğıt, kalem tutuştursam neler anlatır bize. Gövdesine yapışıp kalan bitki bitlerinden, onu kurtarmak için her gün Arap sabunu dolu bir kova suya batırıp çıkarmamdan. – Bir nevi bitlenmiş bir çocuk gibi her gün duş aldırıyorum ona. O özel bir gül. Çünkü o benim gülüm. Selam olsun Küçük Prens'e. – Önündeki kaldırımında her geçen gün büyüyüp serpilen, ahbaplık ettiği çam fidanından. Rüzgâr dokundukça çam fidanının dikenli yapraklarının salınışından. Gece olur, oturur masaya ve ne var ne yoksa anlatmaya başlar.

Her varlığın bir günü vardır kritiğini yapmaya. Nefes alan her varlık dertleşmeye taliptir gün sonunda. Kendimden biliyorum, insanın acıları vardır. Vücudunun muhtelif yerlerinde sızlar durur. Anna Karenina'nın ölümüyle yerde acıdan kıvrılıp yatan Tolstoy gibi eğilir bükülür. Hâlbuki onu kendi kalemiyle öldürmüştü. Hâlbuki çekeceği sancının nedenini kendi kalemiyle yazmıştı.

İnsan da gün sonunda kendi kalemiyle tek tek not düşer acılarını. Bizim gül fidanı gibi. Öyle derin bir mesele, mühim bir vazifedir ki muhatap alır yaşadıklarına defterini. Şimdi diyeceksin ki “Biz şu an ne yapıyoruz?”. Tam da bu yazdıklarımı yapıyoruz. Görüyorsun, yazarken de yaşamaya devam ediyoruz. Seninle dertleşmeye geldim. Aç kapını “Sevgili günlük”! Hitâbımı işitecek bir kulak arıyorum.

06.05.2026

Bugün beni üzdüler sevgili günlük. Üzülünce bir çocuk gibi oluyorum. Ama kimse bana bir çocuğa yaklaştığı gibi şefkat ve merhametle yaklaşmıyor.

Sana edebî derinliği yüksek bir cümle ile başlamak isterdim yazmaya. İnsan bazen öyle bir gün geçiriyor ki hayatı boynuna asılıyor, boynu da bir darağacına. Sana edebî derinliği yüksek bir cümle ile başlamak isterdim yazmaya. Affet kederli cümlelerimi.

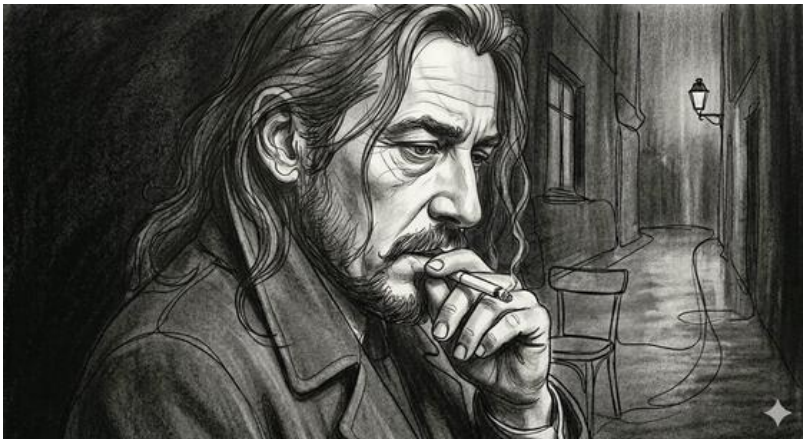
sadece-bunları yazan-ben-okadar

Anıl Çelik

6/9/..

16.33

Her zaman kafası karışık, huzursuz, canı sıkılan, sinirli ve asabi bir beyin olarak yaşayacağım diyordum. Ufak bir değişiklik: Ölüyorum. Benimki bir pişmanlık değil. Yani neden kendime bunca yatırım yaptım, içime böylesine eğildim, insanları kendilerini kavrayamadıkları yerden algıladım diye kendimi asla suçlamıyorum. Hani öyle derler, keşke bu kadar anlamasaydım... Tam aksine, bir ispat arayışında olmadan hayat bana mütemadiyen bunu gösterip duruyor ki kendini ve insanları algılamakta incelikli hüner sahibi olmaktan başka elle tutulur bir yaşam düşünemiyorum. Ece Temelkuran'ın dediği gibi: "Bütün yatırımımı kendime yapmışım."

Ama umduğum hayal kırıklıklarının gerçekleşmemesine de dargınım. Yanılmak beni incitmeyecekti, en fazla kendime ve kendi kendime atfettiğim aptalca biriciklik hissi bir başka yerinden de kırılmış öylesine bir fay olarak kalacaktı. Anlaşılmak hissiyatı. İhtiyacı değil. Hissiyat. Görüyorum ki mümkün değil. Ben dünyanın bambaşka bir yerine erişmiş ya da düşmüş değilim. Aşağıdakiler yukarı, yukarıdakiler aşağı bakmıyor. Karşıdakiler karşılarına.

İyi de nasıl olacak? Bir yalnızlığı sürdürmek? Beni rahatsız eden şey bu yalnızlığı sürdürememek. Neden kimse, en sevenlerimiz bile kendi yankı odalarımızda ses ve sessizliğimize ayırmak istediğimiz mahrem vakti kendilerine hakaret ya da bir çeşit rahatsızlık sanıyorlar?

Ben elimdeki ömrü edebiyata, hayata, insan ömürlerine vermiş biriyim. Şunu tartışmaya bile açmaya tenezzül etmeden söylemekte beis görmem. Bu psikoloji ve kişisel gelişim furyalarının anlattığı gibi bir ideal insan tipi falan yok. Hani, neredeler? Yıllardır büyük büyük araştırmalar laflar, düşün israfı tonla zevzeklik, ilaçlar, binalar, o önemli önemli insancıklar? Bu durmadan anlattıkları şöyle olunmalı dedikleri tip kimdir, var mıdır böyle bir tip? Yaşamış mıdır ya da yaşaması mümkün müdür? (...) Benim edebiyatım insanı bu mümkünleri de olmayışları da yakalayarak anlayıp anlatıyor. Oysa bunların yazıp çizdiği şey, Namık Kemal'in gözündeki divan edebiyatı gibi oluyor. Göze kulağa hoş gelen ama biraz düşünürsen basmakalıp ve ucube anlamsızlıklar silsilesi.

Aşamadığım ya da kendi koyduğum sınırlar var, elbet var. Günün herhangi bir anında zihnimden geçen dalgalanmaları yakalayıp ya da bir akışa çevirip yazamıyor olmam en büyük kayıp. Gerçek ben dediğim günlüklerin, edebiyatın zihin akışı dediği şeyin ta kendisi olup onu aşarak yazılıp uçmasına üzülmemek elde değil. Bir de kağıt üzerinde çırılçıplak bir itirafçı olamamak da var. Gibi gibi gibi... Günlük ve günce ayrımını ben de gözettim. Bugüne değin yazdıklarımın günce deme sebebim bir şekilde bir okur gözüne açık oldukların düşünmekten ileri geliyordu. Artık günlük dememin altında yatan neden basit: Benim anlatmak istediğim ya da beni anlayacağını düşündüğüm kimse yok. Sadece bunları yazan ben, o kadar.

27/10/..

4.45

Hangi gerizekalı o sarı ışıkları beyazla değiştirdi? *** ** mahallesine şu balkondan bakmanın bir iki tane esprisi vardıysa da onun da ta *** **. Yıllardır her yerde bir gri, kirli bir beyaz sevdası. Ne *** iş lan bu? Meydanlar gri, dış cephe diye etrafı griye boyamaktan ortalığın *** **. Her yerde bir de bu üstelik. *** geçmişini yolun izin de mahalle arasında yolun da.

Bu gece izlediğim iki film: “Kuru Otlar Üstüne” ve “Ada”.

Kuru otları açarken film süresine bir kez daha sövdüm. Ulan bi *** ** şeyini 200 dakika çekip de adına film koymanın derdini tasasını. İlk sahne açıldı, kar altında uzaktan gelen bi tip var yürüyor falan. Heh, dedim, *** ** plan izleyip duracağız yine. Ama öyle olmadı. Beni şaşırttı. Öğretmenlik konusunu bir yerden yakalayabilecek olmak gibi bir avantajı da var elbette. Ama filmde sıyrıtan o kadar az şey, tırmalayan da o kadar az yapaylık vardı ki. Geçenlerde “Hayat”ı da izledim mesela. Son filmleri ikisinin de. Sanki yer değiştirmiş Zeki ve Nuri Bilge’nin anlayışları.

Sait Faik ve on yılın ardından gelen hesaplaşma, merhabanın elveda yerine geçtiği o malum görüşme. Aklıma ne gelir, kim gelir, biliyorum. Peride Celal’le tanışmak için bana iyi bir bahane de verdi.

Nereden devam edilir ki günlük yazmaya, hem ki daha başlamadan?

Otokontrol

Göktuğ Yılmaz

“Gün yarın oluyorken ben dün de kalıyorum sevgili ve çok değerli günlük.” Sana böylesi güzel sıfatlarla hitap etmem alışkanlıkların getirdiği bir unsur mu yoksa bana sağladığın ve sağlayacağın özgürlüklerden dolayı mı pek emin değilim günlükçüğüm. Bunun net bir cevabı yok, her şey gibi, hepimiz öyle. Şair değil ben diyordum –belki günün birinde şair olarak anılabilir olan ben mi- “Hayat hem öyledir hem öyle değildir” ve tezatlar karşıma; hayatın sivri uçlarını törpülemiş, ona, başka bir şekilde de olabilirdi ihtimali vermeyen esrarengiz ve biricik bir ovalik katarak çıkıyordu. Şimdi düşünüyorum da kaderi yaşamak insanoğlunun kaderi. Elimiz kolumuz bağlı.

“Mevsimler değişirken sen yine aynı mı kalıyorsun?” diye kendime soruyorum saygıdeğer günlük. Hava durumu ve takvim yaprakları dışında değişen ne var ki diye düşünüyorum sonra, her gün aynada baktığın yüzün bile farklılaşmasını idrak edemiyor insan değil mi? Demek ki yanıldım, yüz dahil değişen bir şeyler var: “Aynı ırmakta iki kere yıkanılmaz” demişler. Deminki noktaya dönüyorum sayın günlük, çok kararsız olduğumun farkındayım. Ben yanıldım; her şey değişiyor, herkes başka bir duruma evriliyor fakat ben fark edemiyorum, yetersizlik bende. Bazı şeylere ve belki de bağlı olduğum sarsılmazlara sıkı sıkı tutunduğumdandır bu durum. Ben değişmiyorum, yanı başımda akıp giden zaman başımı döndürüyor, ona yetemiyor ve yetişemiyor, hızına ayak uyduramıyorum. O yoluna ben yoluma, ayaklarım çivilenmiş.

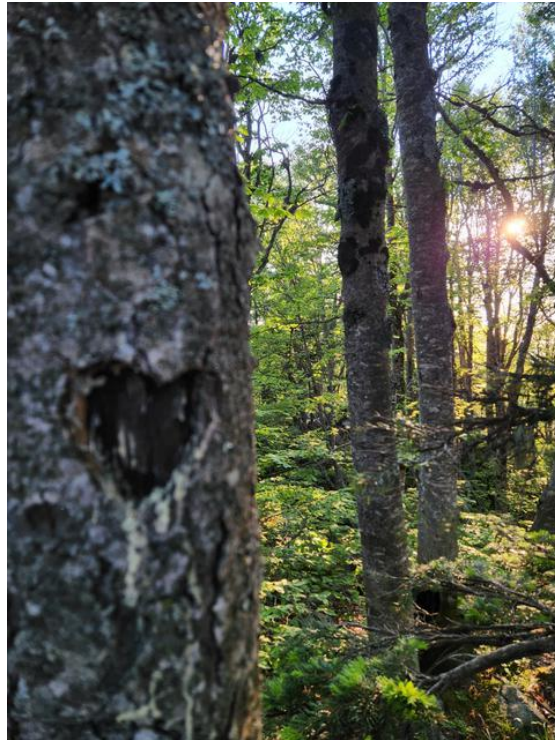
“Günün sonunda insanın yapabilecekleri ve değiştirebilecekleri şuncacık” değil midir cancağızım günlük. Evden çıktığımda nereye gideceğim bile aldığım haberlere bağlı değil mi ya da evde ne varsa onu yersin. Bunlar daha iyi anlamın için basitleştirilmiş sade örnekler tatlım günlük yoksa elimde olanlardan bir şikâyetim yok ama ne yapayım biz doyumsuz varlıklarız. Benim ne düşündüğüm önemli değil, bukalemun gibi olaylara göre şekil alıyorum, öyle deme, nabza göre şerbet vermek değil niyetim fakat öyle bir çıkmaz ki bu haklılık, herkese bahşedilmiş, suç ve suçlu diye bir şey yok, olmasın fena mı diyebilirsin ama birinin bunları üstlenmesi lazım yoksa ortaya kargaşa çıkıyor ve bu yük artık belimi çatırdatıyor.

“Yaşamda büyük bir şuursuzluğa gittiğimi hissettiğim çok an oldu” canım günlük; hiçbir şey yapmıyor, hiçbir olaya müdahil olmuyordum, kelimenin tam anlamıyla duruyor ve nefes alıyordum sadece, gün geldi sadece alışkanlıktan dolayı yemek yedim, böyle bir hayatı kendi kendime oluşturmadıysam kim bahsetti bana? İnsan kendinde yaşamak kuvveti bulamayınca, olanlar zihnini bulandırıp idrakini aşınca onda bir donukluk ve asgari yaşam belirtisi hâli baş gösteriyor. Ben orda yoktum can dostum günlük ya da sadece bedenim vardı, önüme baktığımda gördüğüm tek şey ışık- uğultuydu ve bu ikisi birer balyoz darbesi gibi beynimin içine inip orayı kamaştırıyordu. Ortaya çıkan; katı bir cisim gibi hareketsiz duran ben... Biraz nefes almak istiyordum, kısa bir süre, sessizlik ve berraklık, sadece bu kadar...

“Sana söylediklerim beni anlamana yetmez belki ama işini biraz kolaylaştırabilir” koca yürekli günlüğüm. Başımdan geçen anlarım, beni, seni karalayıp yazmaya itti. Sahi sana ne anlattım ey günlük? Sayfalardan başka sahip olduğun ne var, fazla mı yüklendim sana? Ben senin gerçekten sahibin miyim? Pek sanmam, boşlukta asılı duruyorum ve hepsi bu, daha fazlası değilim. Dilimden dökülecek-elimden gelecek bütün kolaylaştırıcı unsurları ortaya sermiş bulunuyorum, kendime ve insanlara sunabileceğim hiçbir şey kalmadı, öyle bir nokta ki her şey bir tamamlanmışlık hissi veriyor, artık gülmek ve ağlamak birbirine karıştı.

Dıt Dıt Dıı

Fatih Travaç

*aradığınız numaraya ulaşamıyoru
bütün dillerde dinlemeden inanmazdım*

*telefon mu kapanırdı
kalbim mi dururdu
anlamazdım*

mayıs sonu gecesi

Anıl Çelik

ağaç: zeytin. adımız dalında yara
yağmur: kurak havasından çakal düğününe
çamur: kara kum kalıbı otuzyedinci numara
alacakaranlık: düelloda el tetikte
karanlık: seni arıyorken gökte / buldum
bıraktığım yerde
gölgeler: otel kiri
yorgunluk: teslim ol ve direnme
sessizlik: başımız girdi bu derde / nabız,
n'abarız?
eşyalar: şekerlik, mum söndürücü, saat
kordonu, küllük
şose: sahiden aniden / vurur mu seni harbiden
/ aklından kalbinden / kaçırdığın bu son tren

* şeytan tangosu - lâszló krasznahorkai

13/5/26

-

2/6/26

5.15 - 5.44

-

3/6/26

1.45

Günbegün

Göktuğ Yılmaz

10.09.2017 14.39

Kendimi bütün insanların birleşimi gibi hissediyorum, hepsinden ve her şeyden biraz ama ait olmayan ve tanımsız. Yazdıklarımı okumama kararı almıştım, bunu uyguluyorum elbet, arada neden bahsettiğimi hatırlamak için attığım göz atmaları saymazsak. Yaşadığımı hissedecek kadar algılarım keskin ve açık, çoğu şey tüm özellikleriyle ve kendine özgü şeylerle varlığını hissettiriyor bana, bu da kalabalık hissetme duygumu tetikliyor. Günlük hayatın biraz içine dalınca düşüncelerimden sıyrılmayı umuyorum.

14.10.2017 01.02

Olanlar tuhaf ya da kader.

31.10.2017 13.29

"İçine sığayım edebi türlerin" demiş Ferid Edgü.

12.04.2018 15.56

Çok önemli değil ciddi yaşam da yaşamlarımız da, herkesin. Önemli olan başkasının bize duyduğu sevgi, belki o; bu hayatta yaşamak için, bir varoluş gösterebilmek için bahanemiz ve haklılığımız olabilir.

24.04.2018 02.33

Konuşmak kadar gereksiz bir eylem, dil kadar manasız ve amacına hizmet edemeyen bir oluşum yok, işin kötü ve garip tarafı da onlara muhtacız. Fakat bir düşünsenize bir iş için "o kolay" veya "zor biraz" diyoruz ve bitti. Ortası yok, ya kolay ya zor, ya da en iyi ihtimal ne kolay ne zor. Fakat eminim ki o işin hak ettiği ve asıl alması gereken sıfat bambaşka bir kelime, belki de henüz kullanılmıyor. Sadece o cümleyi kurarın bir an aklında beliren, tam olarak ne kastedildiği sadece kelimeyi kullananın zihninde canlanan bir kavram. O an onu kullananın aklında oluşuyor, mevcut dilde tam manasıyla kendisini karşılayacak bir kelime olmadığı için alelacele kendisine en yakın anlamda olan kelime sarf ediliyor. Böylece çok kısa ve oluştuğu zihne sahip insan dışında kimsenin bilmediği bir ömrü oluyor. Yani diyebiliriz ki dünya üzerinde dile getirilen her kelime zihindeki asıl belirtmek istenen şeyi karşılayamıyor ve her kelime çok kısa ömürlü kelime ve düşünce köklerinin birer uzantısı ve değişim geçirmiş hâli.

30.04.2018 14.55

Sağlıklı olarak sayabileceğimiz psikolojiye sahip hemen hemen her insan her türlü düşünce ve fikirlerin (bunların sayısı artırılabilir) herhangi bir tanesini ve ya birkaçını genellikle fazla irdelemeden kabul eder ve hayatını bu doğrultuda düzenleyip yaşar (esasen bu sağlıklıdır ama yanlış, olmaması gereken ve insandan beklenmeyendir) pek de sağlıklı psikolojiye sahip olmayan hemen hemen her insan ise her türlü düşünce ve fikirlerin çoğu hakkında az ya da çok bilgi sahibi olur ve bunların hiçbirini tam manasıyla benimsemez. (esasen bu sağlıksızdır ama doğru, olması gereken ve insandan beklenendir)

05.05.2018 14.34

Yaşam ile ilgili söylenen hemen hemen her şey yanlış demeyeyim ama en azından eksiktir.

09.05.2018 15.17

Dil, aklımızdaki düşüncelere-duygulara uygulanan birer sansür ve kalıptır.

10.05.2018 18.34

Bilincimizin yerinde olduğu her an "yaşamak" eylemini gerçekleştiriyoruz, fakat bir düşünün insan sürekli tek bir şey yapsa bir müddet sonra o eylemden sıkılmaz mı, bunlar normal hayatta bize çok zevk veren şeyler de olsa? Örneğin sürekli yemek yesek, tv izlese, gezsek... Ya da hayatta en zevk aldığımız iş neyse onu yapsak sonuç sanırım değişmez yine de. Bu yüzden ki uyku fizyolojik bir ihtiyacın yanında ruhani bir ihtiyaç ve rahatlama dır. Çünkü yaşadığımız halde bilincin kısmen pasif olduğu tek yerdir ora (bayılma-koma gibi şeyleri işin içine katmazsak) ve hayatta olduğumuz sürece yaşamak eylemini yalnız orada yapmayı bırakabiliriz.

17.05.2018 19.19

Her insan hayatı en az bir kader barındırdığı için (çünkü çoğu zaman başkalarının kaderini de -en azından bir kısmını- barındırırız) takdir edilesi, incelenmesi gereken bir olgu ve yapıdır. Diyebiliriz ki tek bir insanın yaşamını hakkıyla irdelemek ve anlamaya çalışmak (tamamen anlamak çok az rastlanan bir olaydır o yüzden çalışmak dedik) başlı başına bir uzmanlık gerektirir ve bu işi hakkıyla becerebilen bir insan asla bilinmeyen ve dile getirilmemiş fakat insanların ve toplumun gönlünde yer edinmiş bir unvana sahip olmalıdır.

En basit görünen bir olayın bile bunca okuma, araştırma ve bilgi gerektirdiği günümüz derinleşen ilmi karşısında manevi ve soyut değerlerin-bilgilerin belki de en büyük temsilcisidir bu durum.

21.05.2018 01.41

Yaşam; birçok üzerinde hüküm verilemez - yani genel manada- karışık, izafi ve belirsiz şeylerin (bu doğrultuda olduğu müddetçe bunların sayısı arttırılabilir) şeylerin toplamıdır.

16.06.2018 12.25

Hiçbir zaman söylenen şey söylenmesi gereken şeyle aynı olamayacağı için hatta söylenmesi gereken şeyin varlığı ve içeriği başlı başına bir muamma, dahası öyle bir şey olmadığı olsa da bir ütopya olduğu için sessizlik ve susmak yeğdir.

16.07.2018

Her durumun kendine özgü kelime ve cümleleri vardır bir daha kullanılamayacak.

21.04.2023 22.36

Yaşarken yahut ölünce benden geriye kalacak olan anlatmaya dilin yetmediği ya da benim beceremediğim hissiyatlar; o kadar, sanırım bu da her bir insan için yaşamın/yaşamının kendisini karşılamaya, açıklamaya yeter; kısa, net ve anlaşılır. Hâl böyleyken kime ne vereceğim kimden ne alacağım ya da bütün bunların önemi ne bilmiyorum, anlamaya çalıştığım tek şey yaşam ama onun anlamı değil, bizzat kendisi. Yaşamın anlamı insanlara göre değişkenlik gösterebilir ve çeşitli cevaplar verilebilir ama yaşamın ne olduğu daha doğrusu ne içerdiği farklı farklı da olsa cevaplar içeren değil, muallâk bir konu. İşte bu yüzden diyorum, yaşam 'belirsizlik' üzerine kurulu, insan; hissiyatını ve yaşamın kendisinde uyandırdıklarını anlatabilecek kelimelere sahip değil, buna ulaşması da pek mümkün görünmüyor ve yine hâl böyleyken kime ne söyleyecek kimden ne dinleyecek kendisi de bilmiyor.

Tek umut ya da umudu yaşarken yahut öldüğünde kelimelere gerek kalmadan onu olabildiğince anlayacak olanlar ki zaten ölümler konuşamaz.

Kelimelerin yerini sevgi tutacak.

12.02.2026 17.46

Mantıklı olanı seçmek her zaman doğru ya da faydalı sonuç vermez. Şöyle ki elimizde 3 ü kırmızı 1 i siyah olmak üzere toplam 4 kart olsun ve bunları biz görmeden ters çevirsinler, ardından siyah ya da kırmızıdan hangisini bulmak istediğimizi bizim tercihimize bıraksınlar, bu durumda elbette kazanma şansımız daha yüksek olacağı için kırmızıyı yeğleriz, mantıklı olan budur ama seçtiğimiz kart siyah da çıkabilir ve bu durumda mantıklı olan karar aleyhimize bir sonuç doğurur.

**GÜNLERİN
SONUNDA.**